

[C. C. Heilesen.]

Forhold, er det af ganske særlig Betydning, at Lovens Regler svarer til den almindelige folkelige Retsbevidsthed i Landet. Jeg skal uden at komme dybere ind paa dette sige, at i de Betragtninger, som det ærede Medlem Hr. Pürschel fremsatte vedrørende Nævningeinstitutionen, maa jeg paa mange Punkter være uenig med ham, uden at jeg dog skal komme nærmere ind herpaa, for jeg tror, at hvis vi kom ind herpaa, kunde vi faa en lige saa stor og lidenskabelig Debat derom som om selve Straffeloven. Jeg indskrænker mig derfor til at understrege, at jeg ikke er enig med det ærede Medlem Hr. Pürschel. Har man ikke en Straffelovgivning, der svarer til den almindelige folkelige Retsbevidsthed i Landet, i alt Fald saa nogenlunde, er det min Overbevisning, at det vil bidrage til, hvad vi efter min Mening ogsaa har oplevet, at vi faar stødende Resultater, efter at vi i vor Strafferetspleje har faaet indført Menigmands Skøn gennem Nævningeinstitutionen ved Siden af den fagjuridiske Virksomhed og Afgørelse. Og jeg vil benytte Lejligheden til at sige, at jeg tror, at man i hvert Fald skal vente med de Angreb, der nu saa ofte høres overfor Nævningeinstitutionen, indtil vi faar en ny, moderne og med Tidens Retsopfattelse stemmende Straffelov.

Over Rigsdagens Behandling af det foreliggende Forslag turde der i det hele, som Sagen ligger, være god Grund for os til i Handling at sætte Mottoet om den Begrænsning, der ifølge det gamle Ord viser Mesterens Kunst. Sagen er efter mit Skøn moden til Afgørelse; og skal der, som de Taler, der er holdt her, kunde tyde paa, finde en mere omfattende Udvalgsbehandling Sted, vilde det formentlig være af Betydning, at man ikke blot satte sig det Maal, som det ærede Medlem Hr. Pürschel har opstillet, og hvori jeg er enig, nemlig at Forslaget bliver færdigt her i Folketinget i indeværende Rigsdagssamling; men det vilde efter mit Skøn, hvis vi skal have en saadan indgaaende og omfattende Udvalgsbehandling, være af stor Interesse, om der maatte kunne findes en Form, hvorunder de Medlemmer af det høje Landsting, som der skal deltage i en eventuel Udvalgsbehandling, naar Forslaget kommer til Landstinget, samtidig med, at Udvalgsbehandlingen foregaar her, kunde komme til at beskæftige sig med Lovforslaget, saa at der derigennem — hvilken Vej efter min Mening er den eneste, der kan føre til Afgørelse i denne Samling — kunde skabes

Mulighed for det, jeg vilde anse for i høj Grad ønskeligt, at vi ikke blot satte os det Maal, det ærede Medlem Hr. Pürschel har sat, at Lovforslaget kunde blive færdigt i Folketinget, men at *Rigsdagen* kunde blive færdig med det i denne Samling. Jeg vil derfor henstille den Tanke til Overvejelse, om der ikke skulde være Mulighed for, at de Medlemmer af Landstinget, der eventuelt skal deltage i Udvalgsbehandlingen der, kunde begynde Arbejdet allerede, medens Sagen behandles her i Folketinget.

Den Resignation, som Afgørelsen, Gennemførelsen af en ny Straffelov kræver, turde være lettet derved, at den højtærede Justitsminister, som omtalt, har lagt sit Forslag nærmere op ad Kommissionsudkastet af 1923, end Regeringsforslaget af 1924 laa dette, og derved stillet sig paa et Punkt, hvor det formentlig vil være lettere for os alle at mødes. Selv om jeg i Udvalget, hvor jeg mener, det naturligt hører hjemme, maa forbeholde mig at komme ind paa visse Enkeltheder, vil i hvert Fald jeg ud fra de angivne Synspunkter gerne tilsige min Medvirkning til, at de langvarige og omfattende Diskussioners, Forberedelsers og Forarbejders Tid snart maa føre til, at vi paa Grundlag af det foreliggende Forslag faar en ny Straffelov, der i Hovedsagen stemmer saavel med Nutidens Retsbevidsthed som med den moderne Kriminologis Hovedresultater. Det er efter mit Skøn saaledes, at det i denne Sag ikke er flere Ord og ikke længere Diskussioner, men en *Afgørelse*, der er paakrævet.

Axel Dam: Paa det Møde, Dansk Kriminalistforening lod afholde paa Hotel Phønix, og hvortil Rigsdagsmedlemmer var indbudt, blev den Resolution vedtaget, der er indbragt i det høje Folketing af det ærede Medlem Hr. Pürschel, og som gaar ud paa at anbefale en hurtig Gennemførelse af det foreliggende Lovforslag i indeværende Samling. De Rigsdagsmænd, som var til Stede ved dette Møde, vil imidlertid vide, at den store Enighed, som herskede om dette Ønske blandt alle de sagkyndige Talere, der repræsenterede baade Dommere, Forsvarere, Anklagere, Psykiater og fængselskyndige, mere bundede i Rædsel for at komme til at slæbe videre med den gamle, forældede Straffelov, vi har, end i udpræget Enighed om eller Begejstring for det nye Forslag i dets Enkeltheder. Som det ogsaa er blevet sagt, det var i Resignation, at de anbefalede en hurtig Vedtagelse. Men hvis en ny Straffelov kan antages at ville blive af lige saa lang Levetid som den gamle, er der dog